

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ ΑΓ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 5^{ον}. ||

6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1865.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

Ὁ τυφὼν τῶν Ἀντιλλῶν νῆσων.

Ἀπόλυτος ἡρεμία ἐπεκράτει κατὰ τοὺς ἀγρούς· ὁ σαπρεΐρινος οὐρανὸς ἔλαμπε, κατὰ τὸ σὺνηθες, καὶ λεπτὴ αὔρα ἔπνεεν ἐκ διαλειμμάτων· οὐδὲν σημεῖον, ἐξ ὧσων ἐν τῷ κλίματι τῆς Εὐρώπης ἀναγγέλλουσι τὴν προσέγγισιν καταιγίδος, ἐπεφαίνετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Περὶ τὴν πρώτην ὥραν τῆς πρωίας, ὁ καιρὸς μετεβλήθη αἰφνιδίως, οἱ ἀστέρες ἠμαυρώθησαν ὀπισθεν ἀτμοσφαιρας βεβαρυμένης ὑπὸ νεφῶν αἰθῶν, ἐπιψαυόντων τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὁμοίων πρὸς τὰς πτέρυγας τῆς θυέλλης, περικαλυπτούσας τὴν λείαν τῆς πρὶν ἢ τὴν καταδροχίση. Τὰ ἄπειρα πτηνὰ, τὰ ταραττόντα τὴν ἡσυχίαν τῶν νυκτῶν εἰς τὰς Ἀντίλλας διὰ τῶν κραυγῶν αὐτῶν, ἐσίγων εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς μεγάλης ταύτης ἀναστατώσεως τῆς φύσεως· τὰ πάντα ἠρέμουν.

Μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθη μυκωμένη μακρὰν ὑποκώφως ἢ θάλασσα, ἣτις ἐξογκοῦτο καὶ ἐκυλίετο ἐπὶ τῆς παραλίας. Τὰ ποίμνια ἀπεκρίνοντο δι'

οἰμωγῶν πεπνιγμένων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμίγνυντο αἱ φωναὶ τῶν κατοικιδίων ζώων. Ἐξαίφνης φοβερὸς κλόνος, συνοδευόμενος ὑπὸ βραγχοῦ κρότου, ἐτάλευτε καὶ διετάραξεν ἐκ βάθρων τὰς ἀρμογὰς τῆς ξυλείας τῶν οἰκιῶν, τὰ δένδρα ἐκάμφθησαν καὶ ἀνυψώθησαν τρίζοντα, καὶ πάντες οἱ κάτοικοι ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τοῦ ἀγκωνος, πιεζόμενοι ὑπὸ τοῦ τρόμου. Στιγμαία σιγῇ διεδέχθη τὴν ταραχὴν ταύτην τῶν στοιχείων. Ἄ! τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγωνίαν τῶν δυστυχῶν ἀποίκων; Ἴδου ὁ τυφὼν, ἴδου ὁ ἐχθρός! ὁποία δύναμις ἀνθρωπίνη δύναται νὰ ἀντιταχθῇ αὐτῷ;

Νέος κλόνος φέρει τὸν τριγμὸν τῶν οἰκιῶν, αἱ βρονταὶ ἠγχοῦσιν ὡς ἄπειρα τηλεδόλα ὁμοῦ ριπτόμενα· ἡ γῆ τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας, οἱ ἀστέρες φαίνονται ἐκλείποντες, τὰ περιφράγματα καταβάλλονται, πᾶσαι αἱ καρδίαι πάλλουσι.

Κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου, ὁ φύλαξ, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, μαῦρος λαμβάνει τὴν κόγχην (*) αὐτοῦ, ἵνα εἰδοποιήσῃ τοὺς δούλους νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰς κατοικίας των, καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχοντος· τρέχει εἰς τὴν γωνίαν τῆς

(*) Ὀστρακὸν θαλάσσιον στροφιγγοειδὲς ἐντὶ σάλπιγγος χρησιμεύον.

οικίας, συρόμενος σχεδόν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ἀναρπασθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· οἱ δὲ φθόγγοι τῆς φυσικῆς αὐτοῦ σάλπιγγος ἤχοῦσι παρατεταμένοι καὶ πένθιμοι.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε θλιβερώτερον καὶ μᾶλλον καταπληκτικὸν συγχρόνως ἢ ἡ ἀντήχησις τῆς προσκλήσεως ταύτης, ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς τοῦ τυφῶνος. Ἐν τῷ μεταξὺ τῶν πνοῶν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν ὑποκώφων κρότων τῶν βροντῶν, ἀκούεται ἢ στένουσα κραυγὴ τῆς κόγχης, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποκρίνονται αἱ ἄγριαι κραυγαὶ τῶν πρὸσκαλουμένων μαύρων· ἀλλ' αἰφνης πάντες οὗτοι οἱ ἀνθρώπινοι θόρυβοι παύουσιν, ἀπόλλυνται ὑπὸ τὴν νέαν μεγίστην βοὴν τοῦ ἀνέμου, τῆς βροχῆς καὶ τοῦ κεραυνοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοῦνται οἱ μυκηθμοὶ τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα φαίνονται ἰκετεύοντα τὴν ἀνθρωπίνην βοήθειαν. Οἱ ταλαίπυροι μαῦροι σύρονται, κρατούμενοι ἐκ τῶν ριζῶν, ἐκ τῶν ὄχθων τῆς γῆς, καὶ ἐν γένει ἀφ' ὅ,τι παρέχει μικρὰν ἀντίστασιν. Ἀθροίσματα ἀνθρώπων σχεδὸν γυμνῶν, ριγούντων ἐκ τοῦ ψύχους, ἀπηυδημένων ἐκ τοῦ κόπου, τρέχουσι, φύρδην μίγδην, εἰς τὸν οἶκον, ἐνῶ ἄλλοι, ἀφαρπαζόμενοι, κυλίονται ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων ὀπίσω, συνθλιβόμενοι, κατεπτοημένοι καὶ ἠναγκασμένοι νὰ ἐπαναρχίσωσι τὸν φρικαλέον αὐτὸν ἀγῶνα.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ, ταραχῇ καὶ τρόμῳ· ἡ καταστρεπτικὴ μανία τοῦ τυφῶνος ἐξηκολούθει, ἀλλὰ δὲν εἶχε φθάσει ἐτι τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ὀρμῆς αὐτοῦ· ἡ μεμονωμένη οἰκία, ἀνευ στηρίγματος, ἐκλινεν, ἵνα οὕτω εἴπομεν, ὑπὸ τὴν βίαν τῆς θυέλλης, εἰς ἐκάστην στιγμὴν ἐκινδύνευε νὰ καταρρέυσῃ· ἀλλ' ὅτε μία σανὶς ὑπεχώρησεν, ὁ ἀνεμος εἰσέβαλε καὶ, δίκην μοχλοῦ, ἀνέτρεψε τὴν στέγην.

Ὁ οἰκονόμος καὶ πάντες οἱ μαῦροι ἐδιπλασιάζον τὰς προσπαθείας αὐτῶν

διὰ νὰ συκρατῆσωσι μὲ σχοινία, σανίδας, ἐπιπλα τὰ μᾶλλον ἀδύνατα μέρη. Τινὲς δὲ τῶν εὐρωστοτέρων μαύρων, ἐξεληθόντες συρόμενοι, προσεπάθουν νὰ ἐμπήξωσιν εἰς τὴν γῆν πασσάλους καὶ ἀντερίδας, ἵνα στηρίξωσι τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο ἡ μανία τῆς καταιγίδος, ὥστε, ἐνῶ μόλις ἠδύναντο νὰ ἀναπνεύσωσιν, ἠναγκαζόντο νὰ ἐξαπλῶνται πρηγεῖς, κρατούμενοι οἱ μὲν ἐκ τῶν δέ. Ἐνίοτε εἰσὶγα ἡ φρικτὴ τοῦ τυφῶνος βοή, καὶ ἠκούετο τότε ὁ θόρυβος τῆς βροχῆς, ἣτις ἐπιπτεν ὡς πληθὸς καταρράκτων, ὁ ροῦς ὄλων τῶν ἐξογκουμένων χειμάρρων, ἐκρίζούντων τὰ δάση μετὰ πατάγου, καὶ συρόντων αὐτὰ εἰς τὰς βαθείας χαράδρας τῶν, ἢ ὀξεῖα κατάθραυσις τῶν δένδρων καὶ οἱ ὀξύτεροι ἤχοι, τοὺς ὁποίους ἐπροξέουν αἱ ξύλινοι στέγαι ὑπὸ τὰς ὁποίας οἱ ἀνεμοὶ ἐπάλαιον.

Ἦθελέ τις ὑποθέσει ὅτι προϊστατο τῆς θεομηνίας ταύτης ὁ σαρδάνειος γέλως τῶν δαιμόνων τῆς κολάσεως. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάντες οἱ θόρυβοι οὗτοι, πάντες οὗτοι οἱ ἤχοι, συνεχωνεύθησαν μετὰ τῶν βροντῶν τῶν τροπικῶν· ἡ δεινὸς τοῦ ἀνέμου καὶ ὁ δονισμὸς τοῦ ἐδάφους ἀνήγγειλαν νέον κίνδυνον. Οἱ ἄνδρες ἐφρικίων, αἱ δὲ γυναῖκες, γονυκλιτεῖς κύκλω τῶν κυριῶν αὐτῶν, ἰκέτευον τὸν Θεόν.

Ἐπὶ τέλους παράθυρόν τι βιασθὲν ἤνοιξε δίοδον εἰς τὸν ἀνεμον, ὅστις ἐπάταξε τὰ μεσότοιχα ὡς βολὴ τηλεβόλου· ἡ οἰκία, πᾶσα σχεδὸν ὠκοδομημένη ἐκ ξύλων, ἠκούσθη τρίζουσα πανταχοῦ· ἡ ὀροφή καὶ ἡ στέγη, ἀναρπαγεῖσαι, ἐταλαντεύθησαν πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐτινάχθησαν ὡς ἐὰν χεὶρ γίγαντος τὰς ἀπέσπασεν· αἱ δοκοὶ, τὰ μεσότοιχα ὑπεχώρησαν, καὶ τὸν πάταγον τῆς πτώσεως αὐτῶν διεδέχθη φρικτῶδες σιγή. Ἡ θυέλλα ἀνεπαύετο ἐπαρκεσθεῖσα εἰς τὰ ἔργα τῆς.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, οἱ ἐπιζήσαν-

τες τῆς φρικτῆς ταύτης καταστrophῆς, ἐξῆλθον τῶν ἐρειπίων.

Ἦτο πέμπτη πρωϊνὴ ὥρα, ὁ τυφῶν, ἀπηυδημένος ἐκ τῶν γιγαντιαίων ἐφόδων αὐτοῦ, δὲν ἐδείκνυτο πλέον ἢ δι' ἀσθενῶν πνοῶν ἀνέμου· ἀλλὰ τὸ τέρας ἀναχωροῦν ἠκούετο ἀκόμη ἀντιγχοῦν εἰς τὴν ἀπολιθωθεῖσαν ψυχὴν τῶν θυμάτων αὐτοῦ.

Πανταχοῦ ἐπὶ τῆς οδοῦ καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ τόπου ἀνεύρισκον τὰ ἔχνη τοῦ τυφῶνος. Αἱ ἐκ καλυδῶν κατοικίαι ἦσαν κατερριμμένοι καὶ τὰ καταρρέυσαντα κτίρια ἀπεστερημένα τῶν στεγῶν αὐτῶν. Ἐνῶπιον τῶν οἰκιῶν ἐδλεπέ τις μαύρους τινὰς ἀκινήτους εἰς διαφόρους στάσεις, ἢ καλλιεργητὴν τινα, μὲ χεῖρας ἐς κυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, παραδεδομένον εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπωλειῶν αὐτοῦ. Ἀλλαχοῦ, ἀνθρώπους τινὰς φέροντας τὰ πτώματα ἢ σύροντας τὰ σώματα τῶν ζώων, τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πεπνιγμένων καὶ τεθλασμένων. Τὰ πάντα ἐσίγων, οὐδεμία ἀνθρωπίνη φωνή, οὐδεμία κραυγὴ ζώου, διέκοπτε τὴν νεκρῶσιμον ταύτην σιγῆν. Τὰ πτηνὰ, κεκρυμμένα εἰς τὰς ὀπὰς τῶν βράχων, καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ ἀποναρκωμένα, δὲν ἐκελάδουν παντελῶς· τὰ δὲ ἔντομα εἶχον ἀπωλεσθῆ κατὰ μυριάδας· ἤσθάνετό τις ὅτι τὸ ἄρμα τοῦ θανάτου διήλθε πανταχοῦ.

Levilloun (de la Martinique).

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

Ὁ Φιλόδοξος.

Ὁ φυλάργυρος ἐκτείνει χεῖρα ἄρπαγα ἐπ' αὐτοῦ· ὁ δὲ φιλόδοξος ἐπ' ὄλου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὅποιαν ἰδέαν ἔχετε σχηματίσει περὶ τοῦ φιλοδόξου, κατεχομένου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἀποβῇ μέγας; Ἐὰν σὰς ἔλεγον ὅτι εἶναι ἐχθρὸς ἐξ ἐπαγγέλματος πάντων τῶν ἄλλων (ἐννοῶ

πάντας τοὺς ἔχοντας ὁμοιοτήτᾳ τινα μετ' αὐτοῦ), ἀνθρώπος εἰς ὃν ἡεὺμερία τοῦ ἄλλου εἶναι τιμωρία δι' αὐτόν· ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν ἀξίαν ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ἦναι, χωρὶς νὰ τὴν μισήσῃ καὶ χωρὶς νὰ τὴν πολεμήσῃ· ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει μήτε πίστιν, μηδὲ εἰλικρίνειαν· πάντοτε ἔτοιμος, κατὰ τὴν ἀμίλλαν, νὰ προδώσῃ τὸν μὲν, νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν δὲ, νὰ δυσφημίσῃ αὐτόν, νὰ ἀφανίσῃ ἐκεῖνον διὰ μικρόν τι, τὸ ὁποῖον ἐλπίζει νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τούτου· ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ ὑψους τοῦ ὑποτιθεμένου μεγαλείου του, τοῦ πλούτου του, ἀποβαίνει θεότης διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει οὔτε φιλία, οὔτε εὐγνωμοσύνη, οὔτε ὑπόληψις, οὔδὲ καθῆκον, ἀλλὰ πάντα ταῦτα θυσιάζει, προσπαθῶν διὰ περιστροφῶν, τεχνασμάτων εἰδικῶν, ἵνα τὸ κάμη τιμίως κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κόσμου· ἐν ὀλίγοις, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ οὐδένα καὶ παρ' οὐδενὸς ἀγαπᾶται. Ἐὰν ἤθελον τὸν ζωγραφίσῃ οὕτω, ὅπως σὰς ἔδωκα τὴν εἰκόνα του, δὲν ἠθέλατε ἀνακράξει ὅτι εἶναι τέρας τῆς κοινωνίας; Καὶ ἐντούτοις ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν σκέπτεσθε, ἐπὶ τῶν συμβαινόντων κύκλω ὑμῶν, δὲν ὁμολογεῖτε ὅτι οὗτοι εἶναι οἱ ἀληθεῖς χαρακτῆρες τῆς φιλοδοξίας, ἐνῶ ἀκόμη ὀρέγεται καὶ διώκει τὸ τέλος τὸ ὁποῖον προτίθεται.

Bourdaloie.

ΕΚΡΗΞΙΣ ΤΟΥ ΒΕΣΟΥΒΙΟΥ.

Ὅταν ὁ Βεσουβίος ἦναι ἐν τῷ ἀναβρασμῷ αὐτοῦ, φαίνεται ἡ κορυφὴ του σαλευομένη, καὶ βρονταὶ ἄγνωστοι κροτοῦσιν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ἀβύσσου· τὸ πύρινον ὄρος στέφεται ἀπὸ φλόγας, ἢ δὲ ὑπόγειος θυέλλα διαρρήγνυται εἰς τοὺς ἀέρας, καὶ ἐρέγεται λάβας, καπνοὺς καὶ πυροπηδάκας ἐκ τοῦ βάθους τῆς φάραγγος.

Delphino Gay.

Τὸ πῦρ τοῦ χειμάρρου εἶναι χρώματος ἀπαισίου· οὐχ' ἦττον ὅταν καίῃ τὰς ἀμπέλους καὶ τὰ δένδρα, ἐξέρχονται τούτου φλόγες καθαραὶ καὶ λάμπου-

σαι· ἄλλ' ἢ λάβα αὐτὴ εἶναι σκαιά, ὡς τὰ ρεῖθρα τοῦ περιγραφομένου ποταμοῦ τοῦ ἄδου· ῥεεῖ βραδέως ὡς ἄμμος μέλαινα κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ ἐρυθρὰ τὴν νύκτα. Ἀκούεται δέ, ὅταν πλησιάσῃ, μικρὸς θόρυβος σπινθήρων, ὅστις ἐμποιεῖ περισσότερον φόβον· διότι εἶναι ἐλαφρὸς καὶ φαίνεται ὁ δόλος ἐνούμενος μετὰ τῆς ἰσχύος του, ὡς ὁ τῆς τίγριδος τῶν ἐρήμων ἤτις βαίνει ἀργά, λάθρα καὶ μεμετρημένῳ τῷ βήματι. Ἡ λάβα προχωρεῖ, προχωρεῖ, οὐδέποτε σπεύδουσα, καὶ οὐδέποτε ἀργοποροῦσα. Ἐὰν συναντήσῃ τείχη ὑψηλὰ, οἰκοδόμημα τι ὅποιονδὴ ποτε, τὸ ὅποιον ἀνθίσταται εἰς τὴν διάβασιν αὐτῆς, σαματᾶ, ἐπισωρεύει ἐνώπιον τοῦ προσκόμματος τοὺς μέλαινας καὶ ἀσφαλτώδεις χειμάρρους αὐτῆς, καὶ τὸ καταποντίζει ἐπὶ τέλος ὑπὸ τὰ ζέοντα ρεῖθρά της. Ἡ πορεία αὐτῆς δὲν εἶναι τοσοῦτον ταχεῖα, ὡς οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀποφύγῃσι ταύτην· ἀλλὰ τοὺς καταλαμβάνει, ὡς ὁ χρόνος τοὺς ἄφρονας καὶ τοὺς γέροντας, οἵτινες, βλέποντες αὐτὸν προβαίνοντα βαρέως καὶ σιωπηλῶς, φαντάζονται ὅτι εἶναι εὐκολον νὰ τοῦ ἐκφύγῃσι. Ἡ λάμψις αὐτῆς εἶναι τοσοῦτον φλογερά, ὥστε, κατὰ πρῶτον, ἡ γῆ κατοπτρίζεται ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τῷ δίδει τὴν ὄψιν διαρκοῦς ἀστραπῆς· ὁ οὐρανὸς ὁμοίως ἀντανακλᾶται ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ἡ φύσις περιβάλλεται διὰ τῆς τριπλῆς ταύτης εἰκόνας τοῦ πυρός.

Ὁ ἄνεμος ἀκούεται καὶ φαίνεται διὰ τῶν περιστροφῶν τῶν φλογῶν εἰς τὰς φάραγγας, ὅθεν ἐξέρχεται ἡ λάβα. Φοβεῖται τις ἐκ τῶν συμβαινόντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς, καὶ αἰσθάνεται ὅτι παράδοξοι ἀναστατώσεις τὴν σαλεύουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Οἱ βράχοι, οἵτινες περικυκλοῦσι τὴν πηγὴν τῆς λάβας, καλύπτονται ἐκ οὐρίου καὶ ἀσφάλτου, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα ἔχουσι τι τὸ καταχθόνιον. Πράσινον πελιδνόν,

μελάγχρουν κίτρινον, ἐρυθροῦν σκαιοὺν σχηματίζουσι διαφωνίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ταραττοῦσι τὴν ὄρασιν.

Ὅτι περικυκλοῦ τὰ ἡφαίστια ἀναμιμνήσκει τὸν ἄδην, καὶ αἱ περιγραφαὶ τῶν ποιητῶν ἐλήφθησαν ἀναμφιβόλως ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν.

Madame de Staël.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥ.

Πουλιά ποῦ ταξιδεύετε
εἰς τὸν πλατὺν αἰθέρα,
καὶ πνέετε ἐλεύθερα
ἐλεύθερον ἀέρα,

— 00 —

Περάστ' ἀπ' τῆς πατρίδος μου
τ' ἀγαπημένα μέρη,
ὅπου τ' ἀηδόνι κελαδεῖ
κ' ἡ φύσις ἅλη χαιρεί·

— 00 —

Ὅπου νυφιάτικη στολὴ
εἶναι ἡ γῆ ντυμένη,
σὺν νόμφη ποῦ τὸν ἐραστὴ
Ν' ἀγκαλιαστῇ προσμένει.

— 00 —

Σταθῆτ' ἐκεῖ ποῦ πλάτανος
ἀπλόνει τὰ κλαδιά του,
καὶ χύνει κρύσταλλα νερά
μια βρύσι ἀπὸ κάτω.

— 00 —

Ἐκεῖ ἂν τὴν γλυκὸφθαλμὴ
ψυχὴ μου ἀπνευτῆστε,
Πουλάρια χαιρετῆστέ τὴν
καὶ πάλι χαιρετῆστε.

— 00 —

Εἶν' εὐμορφῆ σὺν ἄγγελος
Χαμόγελο ὦραϊο
στὸ πρόσωπό της χύνεται
τὸ τρυφερὸ τὸ νέο.

— 00 —

Εἰς τὰ πλευρὰ της παίζουσι
μὲ τὴ λεπτὴ τὴν αὔρα,
τὰ καλοκτενισμένα της
μακρὰ μαλλιά καὶ μαῦρα.

— 00 —

Πίστε της πῶς στὰ σίδερα
ὁ ἐραστὴς της λυώνει,
Ἄλλ' ὅσο κείνος φθείρεται
ἢ φλόγα ἀνδρείονει

— 00 —

Ποῦ ἔχει μὲς τὰ στήθια του
τὸ χῶμα ἂν ἀκόμα
Ἄν ἔφαγε τὸ ἔρημο
καὶ δυστυχὸ του σῶμα,

Ἀκόμα ἂν τὰ μάτια του
νερὸ ὀλίγο ἔχουν,
σὺ τὰ κρατεῖς εἰς τὴν ζωὴν,
καὶ δι' ἐσὲ ἀντέχουν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὸ ἀφελές τοῦτο ποιημάτιον τοῦ Κ. Ν. Ματαράγκα, ὅπερ δείκνυσιν ὅτι ἐπιφοιτᾷ πῶς αὐτῷ ἡ γλυκεῖα τοῦ ἀδελφοῦ μουσα' ἀναμιμνήσκει ὅ' ἡμῖν τὸ παθητικώτατον δημῶδες ἄσμα·

Μαῦρά μου γελιδνία κί' ἄσπρα μου πουλιά,
ἔσεῖς ψηλά ποῦ πᾶτε κατὰ τὸν τόπον μου,
Γιὰ χαμηλώσατε' γραφὴ μὲ νὰ σὰς δώσω
Γιὰ τὴν καλὴ μου καὶ τὴ μάνα μου.
Μηλιά' χωρὴν αὐλὴ μου καὶ σὴν πύρρα μου
στὰ φύλλα της καθῆστε καὶ τραγουδήσατε,
καὶ πέτε τῆς καλῆς μου, τῆς δόλιας μάνας μου,
Πῶς μένα μ' ἐπαντρέψαν εἰς τὴν ξενητείαν,
καὶ μοῦδωκαν γυναικὰ μάγισσας παιδί.
Μαγεύει τὰ καράβια καὶ δὲν πλέουσι. κτλ.

Τὸ ὅποιον τραγωδεῖ μακρὰν τῆς πατρίδος του μαγευθεὶς, ὡς λέγει, ναύτης τις ἴσως, παρατηρῶν τὰ πτηνὰ αἰθέρια βαίνοντα, καὶ τὰ οἴκαδε μετὰ πόθου ἀναμιμνήσκόμενος.

ΟΤΙΛΙΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ Ἑρβίκος παρετήρησε τὴν νέαν κήρην μετ' ὀφθαλμούς πλήρεις δακρῶν, εἶτα ἐστράφη πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τοῖς εἴπῃ. — Ἴδου ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν τοσοῦτον περιεφρονήσατε!

— Ἄ! εἶσαι εὐγενὲς πλάσμα, ἀνέκραξεν ὁ δούξ μετὰ ζωηρᾶς συγκινησεως, καὶ ἀδύνατον νὰ μοι ἀνταμειφθῆς παρὰ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὴν ἀρετὴν σου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιουσία τοῦ κόμητος Βέρνιχ ἀπεδόθη νομίμως παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ, θέλω μετριάσει, ὅσον ἢ δικαιοσύνη μετὰ τὸ ἐπιτρέπει, τὴν ἐξουρίαν του καὶ θέλω διατηρῆσαι τὸν υἱόν του ἐν τῇ ὑπερησῖα μου.

— Ὅχι ὑπὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φέρω, εἶπεν ὁ Ἑρβίκος.

— Πολὺ καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ δούξ· ἐπαναλάβετε τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ πατρὸς σας· διὰ τοῦ πνεύματος, διὰ τῶν τιμιῶν ὑμῶν αἰσθημάτων θέλετε τὸ ἐξευγενῆσαι·

καὶ ἂν ποτε, προσέθηκε λαμβάνων τὴν χεῖρα τῆς Ὀτιλίας, καὶ ὀρέτων αὐτὴν εἰς τὴν τοῦ Ἑρβίκου, ἂν ποτε σκεφθῆτε νὰ ἐξέλθητε τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἢ νεάνις αὐτῆ, εἴμαι βέβαιος, θέλει σὰς ἐπαναφέρει εἰς αὐτήν· διότι ἐμὲ αὐτὸν διὰ τῆς ἀρετῆς της ἐπανέφεραν εἰς αἴσθησιν τοῦ κατήκοντός μου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

I.

Κατὰ τὸ 1809 ὁ χειμὼν ἦτο δριμύτατος· ὅστις δὲ δὲν ἐγνώρισε τοῦτο δύναται νὰ με πιστεύσῃ, διότι ἔχω καλὴν μνήμην.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Ῥήνος ἐπάχνη ἐκ τῆς μίας ὀχθῆς μέχρι τῆς ἄλλης, καὶ τοσοῦτον στεγρὸς ἐγένετο ὁ παγετός, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὥστε μέγιστα ἀμάξια διέβαινον ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ δὲ βαρελοποιοὶ πρὸς μνημόσυνον τοῦ μεγίστου τούτου ψύχους κατεσκευάσαν βαρέλιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ῥήνου.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς τούτου τὸ ψύχος ἠύξησε μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ· ἦτο δὲ μάλιστα κατὰ τὴν 30 Δεκεμβρίου, ὅτε ἄνεμος ψυχρὸς ἐσύριζε διὰ μέσου τῶν στενῶν ὁδῶν τῆς μικρᾶς πόλεως Βακχαράχης. Ὅποια σκοτεινὴ νύξ! Νέφη πυκνὰ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανὸν ὥστε οὐδ' ὁ φωτεινότερος ἀστὴρ εφάνετο. Δεκάτην ὥραν ἐσήμανεν ἡ ἐκκλησία τῶν προτεσταντῶν· τὰ καπηλεῖα ἔκλειον καὶ ἕκαστος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μετ' ὀλίγον τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν, καὶ σιγὴ τοιαύτη ἐπεκράτησε κατὰ τὴν πόλιν, ὡς ἂν οὐδὲ ψυχὴ μία ἔζη ἐν αὐτῇ.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἄνθρωποι τινες ὠλισθαινόντες λάθρα, ἐν τῇ οἰκίᾳ πορθημέως τινὸς ὀνόματι Βρουνέτου.

Ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἡπειρωτικοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὅτε πάντες οἱ πορθημεῖς τοῦ Ῥήνου μετήρχοντο τὸ λαθρεμπόριον.

Ὁ Βρουνέτος ἦτο ἀρχηγὸς τῶν λαθρεμπόρων τῆς Βακχαράχης· κατόκει δὲ παρὰ τὸν ποταμὸν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Στόφελ ἐν τινὶ οἰκίσκῳ, ὅπου εὕρισκόμεν αὐ-

θῆ· ἡ εὐσχημοσύνη αὐτῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐδείκνυε τὴν εὐσέβειάν της· καὶ ἡ καθαρότης, ἡ ἐπικρατούσα ἐν τῇ οἰκίᾳ της, προσέθετεν εἰς τὰς ἄλλας αὐτῆς ἀρετάς. Εἰς Τελώνης δὲν ἔχει ποτὲ περιττὰ, καὶ ἐντούτοις ἡ Μαρία εὕρισκέ τι πάντοτε νὰ δίδῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἡ δὲ πόλις μιᾶ φωνῆ εὐλόγει καὶ ἐπῆνει αὐτήν.

— « Εἶδες τὴν ὠραίαν κόρην τοῦ τελώνου; » ἠρώτουν ἀλλήλους οἱ νεανῖαι τῆς πόλεως συναντώμενοι.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐρυθρία ὡσάκις ἀπεύθυνον αὐτῷ τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Εἶχεν ἰδεῖ τὴν Μαρίαν ἢ δὲ εἰκὼν αὐτῆς ἐνεχαράχθη διὰ παντός εἰς τὴν καρδίαν του· τὴν ἔβλεπε δὲ προστούτοις καθ' ἐκάστην, διότι ἦσαν γείτονες.

Ὅταν οἱ ἄλλοι νεανῖαι τῆς πόλεως περιποιοῦντο αὐτήν, αὐτὸς ἀπεμακρύνετο· καὶ ἐν τούτοις, παραδόξως, τὰ βλέμματα τῆς Μαρίας ἐζήτουν αὐτὸν ἐκ προτιμήσεως μετὰ τῶν ἄλλων.

Ὅταν ὁ Ρῆνος ἐπάγη ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἄλλης ὄχθης, καὶ πάντες ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἵνα ἴδωσι τὸ σπάνιον τοῦτο φαινόμενον, ἐπεφάνη καὶ ἡ Μαρία ἐπίσης. Εἶχεν ἀπειρα νὰ ἐρωτήσῃ καὶ πᾶσας τὰς ἐρωτήσεις αὐτῆς ἀπέτεινε πρὸς τὸν Ἐδμόνδον, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἐπαλλε σφοδρῶς ἐκ τῆς χαρᾶς· τῇ ἀπεκρίνετο μετὰ προθυμίας, καὶ αὕτη ἐγένετο ἡ πρώτη ἀφορμὴ συνδέσεως ἡδέων σχέσεων, αἱ ὁποῖαι ἀπέβησαν οἰκειότεραι ὅταν ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου ἠσθένησε. Τότε ἡ Μαρία ἐπεσκέπτετο τὴν γείτονά της, καὶ ἐβοήθει τὸν υἱὸν της ἵνα τὴν περιποιηθῆται.

Ἡ ἀσθένεια ἦτο ὀξεῖα καὶ διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ Μαρία ἔμεινε νύκτας ὀλοκλήρους ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς χήρας, ἵνα ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις ἐκοπία πολὺ, ἀναπαύηται ὀλίγας ὥρας. Κατέκτησε τὴν φιλίαν τῆς χήρας. Πῶς ἠδύνατο νὰ τὴν ἀρνιθῆ εἰς νέαν κόρην ἢ ὁποῖα προσεφέρετο αὐτῇ ὡς θυγάτηρ της;

Ὁ δὲ Ἐδμόνδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποστρέψῃ τὰ βλέμματά του ἐκ τῆς Μαρίας, ὅταν ἐκάθητο πλησίον αὐτῆς καὶ εἰργάζοντο ὁμοῦ· ἐσκέπτετο δὲ ὅτι οὐδέποτε ἠθέλην εὐρεῖ καλλιτέραν μνηστῆν. Σκέψις ἐντελῶς φυσικῆ, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐτόλμα νὰ μεταδώσῃ εἰς ἐκείνην, ἥτις ἦτο τὸ ἀνταξιόμενον αὐτῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν

τούτοις αὐτοῦ ὠμίλουν εἰς τὰ χεῖλη ἔμμενον κεκλεισμένα.

Πῶς συνέβη! δὲν ἠξέυρω· ἡμέραν τινὰ ὠραίαν, ὅτε ἡ χήρα εὕρισκετο πλέον εἰς ἀνάβρωσιν, ἡ Μαρία εὕρεθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις ἐσφιγγεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ τῇ ἔδωκε τὸ πρῶτον, τὸ γλυκύτερον φίλημα ἔρωτος, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν σιγῇ τραφέντος καὶ ἐρριζωμένου εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας του. Ἐκτοτε πλέον δι' αὐτοὺς ἦτο αἰώνιον ἔαρ, ἐνῶ εὕρισκοντο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ χειμῶνος· ἐνῶ δι' ὄλους ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ἀπὸ πυκνὰ νέφη, ὑπῆρχον διὰ τὰς δύο ταύτας ἐρώσας ψυχὰς ἀστέρες ἐπὶ τοῦ στερεώματος.

Ὁ ἀγνὸς ἔρως εἶναι δειλὸς καὶ ἀποφεύγει τὰ βλέμματα τοῦ κόσμου. Ἐντούτοις εὕρισκοντο ὀφθαλμοὶ περισσότερον ὀξυδερκεῖς τῶν τοῦ τελώνου, οἵτινες ἠσθάνοντο μῖσος κατὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ἐνεκα τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ, καὶ διότι οὐδέποτε εἶχε πράξει κακὸν τι εἰς τὸν Βάουερ. Ὁ Ἐδμόνδος εἶχε πολλοὺς τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν, ἐπειδὴ ἡ Μαρία εἶχε πολλοὺς τοὺς θαυμαστάς. (Ἀκολουθεῖ).

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Edouard Scheffter.

Ὅταν ὁ Κρόμβελ εἰσήρχετο εἰς Λονδῖνον νικητῆς τοῦ Καρόλου I, διὰ μέσου ἀπείρου πλήθους λαοῦ, συβρέυσαντος νὰ τὸν ἴδῃ· εἶπέ τις τῶν ἀκολούθων αὐτοῦ.

— Παρατήρησον, στρατηγέ, πόσον πλῆθος ἦλθε νὰ σᾶς ἴδῃ διαβαίνοντα.

— Περισσότεροι, ἀπεκρίθη ὁ Δικτάτωρ τῆς Ἀγγλίας, ἠθέλον τρέξει νὰ με ἴδωσιν, εἰάν ἐπρόκειτο νὰ κατατομηθῶ.

— 00 —

Ὁ βαθύπλουτος Ῥοσχίλδ λέγεται ὅτι εἶπέ ποτε, ἐμβλέπων τὸν οὐρανὸν, κατόπιν εὐχαρίστου εἰδήσεώς— « Ὅ, τι φωτίζει ὁ ἥλιος, Πλάστα, ἀνήκει ἐπίσης εἰς ἐμέ καθὼς καὶ εἰς σέ. »

Ε. Θ.